

μήπως είναι λίγο φασίστες; μήπως είναι λίγο φασί

...α επεξεργασίας γυμνασίου για να φέρει
...αλλά φέρει με συνέπεια οπλο-
...επιχειρήσει με όχη τα ελπίσυχονατα
...α ελάμυητ

Burn!

Κάπου κοντά στα Χριστούγεννα βγήκε η είδηση. Ο Μεσούτ Γιλμάζ πρώην πρωθυπουργός της Τουρκίας αναφερόμενος στην τότε κόντρα του με την Τσιλέρ πρωθυπουργό της Τουρκίας, για την έλλειψη ενημέρωσης που είχε, δήλωσε: “Κρατικά μυστικά είναι τα σχετικά με την απόπειρα για πραξικόπημα στο Αζερμπαϊτζάν και τα αντίποινα στα δάση της Ελλάδας. Για θέματα όπως για τις δολοφονίες Κούρδων δεν υπάρχει κάτι σχετικό”.

Και γιατί θα πρέπει να πιστέψουμε όμως τις δηλώσεις κάποιου σαν του Γιλμάζ, πόσο μάλλον την στιγμή που εμφανώς είναι ενταγμένες σε ένα εσωτερικό “ξεκαθάρισμα λογαριασμών” στο εσωτερικό της Τουρκίας. Το πρόβλημα στην όλη υπόθεση είναι πως αν είναι να μην τον πιστεύεις τον Γιλμάζ τότε δεν έχεις και θέμα, ενώ αν είναι να τον πιστεύεις, τότε θα πρέπει να πιστέψεις και τη συνέχεια λίγες μέρες μετά: “ότι θα ήταν επικίνδυνο για την εξωτερική μας πολιτική να δημοσιεύονται δίκως να έχουν αποδειχθεί, για παράδειγμα οι ισχυρισμοί ότι οι πυρκαγιές που είχαν εκδηλωθεί κατά τη δεκαετία του 90 στα παράλια μας στο Αιγαίο έχουν σχέση με την ελληνική μυστική υπηρεσία. Όπως αντιλαμβάνεστε το θέμα σχετίζεται με τις πυρκαγιές στην Τουρκία και όχι στην Ελλάδα”. Δύσκολα τα πράγματα.

Θα τα κάνουμε ακόμα πιο δύσκολα θυμίζοντας έστω και επιφανειακά το όμορφο πολιτικό σκηνικό που επικρατούσε στην Ελλάδα από τις αρχές τις δεκαετίας του 90 μέχρι και λίγο πριν το τέλος της. Η Ελλάδα με την κατάρρευση των καθεστώτων στα βόρεια σύνορά της ένωσε πως βρίσκεται μπροστά σε μια ευκαιρία που δεν θα της προέκυπτε συχνά: την πιθανότητα να συνεχίσει από εκεί που είχε μείνει από τις εποχές της “μεγάλης ιδέας”. Και πράγματι δεν την άφησε να πάει χαμένη. Ο κρατικός μηχανισμός, οι διάφορες κυβερνήσεις, οι μυστικές υπηρεσίες, το κεφάλαιο, ο “λαός”, σύσσωμος ο εθνικός κορμός, συσπειρώθηκε για να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία της πολιτικής και κοινωνικής αστάθειας στο σύνολο των βόρειων συνόρων.

Η αυλαία σηκώνεται με τα μακεδονικά συλλαλητήρια, η Μακεδονία έπρεπε να διαμελιστεί και ένα μέρος της να προσαρτηθεί στην Ελλάδα. Για να γίνει αυτό θα έπρεπε η Ελλάδα να συμμετάσχει στην διάλυσή της Γιουγκοσλαβίας, πολιτικά, οργανωτικά, υλικά. Στο βάθος του τούνελ ο πόλεμος. Ο “λαός” στους δρόμους επευφημούσε.

Ακόμα δεν λείπανε και αυτοί που υπολόγιζαν πως ίδια με τις Γιουγκοσλαβίας θα είναι και η τύχη της Τουρκίας, πως θα διαμελιστεί σε ένα σύνολο από κρατίδια. Και πάλι η Ελλάδα πήρε την πρωτοβουλία. Ο “εχθρός” (για τον οποίο η επίθεση είναι πάντα η καλύτερη άμυνα) βαφτίστηκε “το μουσουλμανικό τόξο”. Η θεωρία του “μουσουλμανικού τόξου” περιέγραφε την κατάσταση ως εξής: η Ελλάδα, υποτίθεται, είναι περικυκλωμένη από ένα “μουσουλμανικό τόξο” που ξεκινάει και καθοδηγείται από την Τουρκία, συνεχίζει στη Μακεδονία και καταλήγει στην Αλβανία. Το ότι οι φαντασιοπληξίες των στρατόκαυλων, των φασιστών και των υποψήφιων λαδέμπορων αναγκάζοντουσαν να στριμώξουν μέσα, τους κατά βάση άθεους αλβανούς, και τους χριστιανούς ορθόδοξους μακεδόνες, δεν ήταν πρόβλημα. Μια ιδεολογία πολεμικής προετοιμασίας ήταν, και στην ανάγκη κάμαν και τα στραβά μάτια.

Στα πλαίσια αυτά η Ελλάδα αποφάσισε να στηρίξει τους Κούρδους αντάρτες και το PKK, παρέχοντας οπλισμό, τεχνογνωσία και εκπαίδευση. Πόνταρε (και πλήρωνε) για την αστάθεια στο εσωτερικό του Τουρκικού κράτους. Το “μαλακό υπογάστριο της Τουρκίας” λέγαν σχεδόν ανοιχτά τα ΜΜΕ της εποχής.

“Ήταν φθινόπωρο του 1997 όταν ο 31χρονος, τότε, κουρδικής καταγωγής Γερμανός ονόματι Seydo Hazar είχε δημοσιεύσει στη βρετανική εφημερίδα Observer κείμενο στο οποίο υποστήριζε ότι εκπαιδεύτηκε σε μυστικά στρατόπεδα στην Ελλάδα”, διαβάζουμε στην καθημερινή της 31/11. Μετά τον σάλο που προκλήθηκε από την δημοσιοποίηση του θέματος, ένας διπλωματικός πυρετός ξεκίνησε μεταξύ των δύο πλευρών. Πρώτα ήταν η συνάντηση των πρακτόρων των δύο χωρών για την “αποκλιμάκωση της έντασης”, “ωστόσο το αποτέλεσμα δεν ήταν το καλύτερο δυνατό, καθώς όπως διηγούνται άτομα με συμμετοχή στα γεγονότα “δεν υπήρξε σημείο συνεννόησης”. Και στην συνέχεια συνάντηση κορυφής Σημίτη-Γιλμάζ, με αντίστοιχα αποτελέσματα. Αλλά και ακόμα πιο πριν: “Παρόμοια συνάντηση είχε γίνει προσπάθεια να πραγματοποιηθεί και το 1995. Τότε, ρόλο διαμεσολαβητή είχε αναλάβει η υπηρεσία πληροφοριών βαλκανικής χώρας. Το αίτημα, ωστόσο, είχε απορριφθεί από την ελληνική πλευρά”.

Γιατί η “φιλειρηνική” Ελλάδα να αρνήτε να συμμετάσχει σε διπλωματικές συναντήσεις για την “αποκλιμάκωση της έντασης”; Μα γιατί η “αποκλιμάκωση” δεν ήταν καθόλου μα καθόλου στην ατζέντα του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας, μάλλον τρόπους για κλιμάκωση αναζητούσαν. Ο λόγος της αποτυχίας των διπλωματικών συναντήσεων μοιάζει απλός. Και οι δυο μεριές ξέραν πως πλησιάζει η ώρα για την συνέχεια της διπλωματίας “με άλλα μέσα”, και ξέραν πως αυτή η “συνέχεια” έχει και τίμημα το οποίο θα πρέπει να πληρωθεί. Και η ελληνική μεριά ήταν έτοιμη να το πληρώσει αυτό το τίμημα.

Αυτή ήταν η στρατηγική του ελληνικού κράτους όποτε ένωθε να ζορίζεται, ή και να περιορίζεται. Το ελληνικό κράτος έχει σταθερά και μόνιμα στραμμένο το βλέμμα του στην ανατολική μεσόγειο, και προκαλεί αναταράξεις στην περιοχή της. Είναι ο “ζωτικός του χώρος” και το θέατρο των συγκρούσεων του επεκτατισμού του. Έτσι έγινε και με την Κύπρο πριν και κατά την χούντα, έτσι και έγινε και την δεκαετία του 90, έτσι γίνεται και τώρα με τις έρευνες για πετρέλαια στην Κύπρο και τις συζητήσεις για την ΑΟΖ.

Μια δικαιολογία ένωνε ακόμα τον ελληνικό κορμό, από αριστερά ως δεξιά, ο αντιαμερικανισμός. Η Ελλάδα λέει ήταν φτωχή και τίμια και περικυκλωμένη από τους “σκατοαλβανούς”, τους “γυφτοσκοπιανούς” και τους “τουρκοκ-καλός-μόνο-νεκρός”, οι κακοί Αμερικάνοι λέει του βάζαν όλους αυτούς να επιβουλεύονται την χώρα. Έτσι το καθήκον του αντιιμπεριαλιστή, της εποχής, ήταν “να πάρουμε την πόλη”. Κορυφαία στιγμή συνάντησης του εθνικού κορμού απ’ άκρη σ’ άκρη οι συγκεντρώσεις για την σύλληψη του Οτσαλάν.

Τι θέλουμε να πούμε με αυτήν την αναδρομή; Δεν μας νοιάζει για την αλήθεια των δηλώσεων Γιλμάζ (και για τις δύο). Ξέρουμε όμως πως μιλάμε για δύο καπιταλιστικά κράτη, στο απόγειο της επιθετικότητας τους. Ξέρουμε πως από την μεριά της Ελλάδας το έδαφος για τις σφαγές ήταν στρωμένο, πολιτικά και κοινωνικά. Και ξέρουμε πως οι πόλεμοι δεν γίνονται με νεροπίστολα.

«Υποπτες» πυρκαγιές ως αποτέλεσμα οργανωμένου σχεδίου

Χρονιά	Περιγραφή
1992	Εκτεταμένες πυρκαγιές στην Πελοπόννησο. Πρώτη φορά 21.000 στρέμματα καύονται.
1993	Πυρκαγιές στην Αττική και στην Πελοπόννησο.
1994	Αίφνης πυρκαγιές στην Αττική.
1995	Πυρκαγιές στην Αττική και στην Πελοπόννησο.
1996	Πυρκαγιές στην Αττική και στην Πελοπόννησο.
1997	Πυρκαγιές στην Αττική και στην Πελοπόννησο.
1998	Αίφνης πυρκαγιές στην Αττική.
1999	Πυρκαγιές στην Αττική και στην Πελοπόννησο.

Σημείωση: Η Ελλάδα είναι η χώρα με τον μεγαλύτερο αριθμό πυρκαγιών στην Ευρώπη. Το 1997, η Ελλάδα είχε 75.000 πυρκαγιές, έναντι 10.000 στην Γαλλία και 5.000 στην Ιταλία.

...αυτοί που υπολόγιζαν πως ίδια με τις Γιουγκοσλαβίας θα είναι και η τύχη της Τουρκίας, πως θα διαμελιστεί σε ένα σύνολο από κρατίδια. Και πάλι η Ελλάδα πήρε την πρωτοβουλία. Ο “εχθρός” (για τον οποίο η επίθεση είναι πάντα η καλύτερη άμυνα) βαφτίστηκε “το μουσουλμανικό τόξο”. Η θεωρία του “μουσουλμανικού τόξου” περιέγραφε την κατάσταση ως εξής: η Ελλάδα, υποτίθεται, είναι περικυκλωμένη από ένα “μουσουλμανικό τόξο” που ξεκινάει και καθοδηγείται από την Τουρκία, συνεχίζει στη Μακεδονία και καταλήγει στην Αλβανία. Το ότι οι φαντασιοπληξίες των στρατόκαυλων, των φασιστών και των υποψήφιων λαδέμπορων αναγκάζοντουσαν να στριμώξουν μέσα, τους κατά βάση άθεους αλβανούς, και τους χριστιανούς ορθόδοξους μακεδόνες, δεν ήταν πρόβλημα. Μια ιδεολογία πολεμικής προετοιμασίας ήταν, και στην ανάγκη κάμαν και τα στραβά μάτια.